

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Quis modus tenendus sit in Exercitio. Ca[p]vt III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

apertam portam ad introducendos nos in Cellam vinariam, ut dispulsa caligine ostendat nobis faciem suam, ac poterit nos vino odorifero sui amoris, ubi cessante strepitu verborum humanorum ipse loquatur nobis, & in pace dormiat ac requiescat nobiscum. O qui videret beatam hanc horam! Da illam Domine, quando fuerit pro tuo honore & obsequio.

Quis modus tenendus sit in Exercitio.

C A P U T III.

Cum adest hora faciendi Exercitii, coram Throno sanctissimæ Trinitatis circumfuso lumine & gloria, sistat se magna cum reverentia ac desiderio serviendi ipsius Majestati, & confidat, quod se pauperem creaturam non repudiatura, sed dignatura sit suo divino conspectu & auxilio. Consideret verò Mysterium sibi propositum, non quasi præteritum, sed quasi recens ac præsens: uti revera est in mente divina, quæ flagrat eodem nihil immutato amore & gustu, quo gessit illa in vita mortali, adeo ut vellet eadem rursus omnia pati & agere, si necessarium esset. Ergo Christum velut actu patientem intueri & amplecti debemus, ut fructum ex ejus Passione quasi præsentem capiamus, quandoquidem non minus est efficax, quàm fuerit, cum primò facta est.

Ita ergo collectis omnibus sensibus internis & externis, post profundam reverentiam coram Domino, cum signo Crucis, & præmissâ cum magno fervore oratione Dominicâ, & Salutatione Angelicâ ad impetrandam gratiam, incipiat Exercitium, attentè legendo præpositam Ærumnam Christi. In qua lectione si moveri se sentiat, Deum auscultet, eique se accommodet, quoad motio illa cessaverit; ac postea pergat in lectione. Quâ finitâ verbis, tenerum sensum spirantibus (qualia solùm pro exemplo & ingressu quodam apponimus) alloquatur Dominum, prout amor dictaverit: cui dandus est locus: ipse enim est, quem Exercitio nostro quærimus: neque enim intellectus multùm est occupandus; qui

Ex Aërumnis Domini.

qui, dum anima includitur corpore mortali, parùm videt, ac tantùm servire debet aperiendo januam voluntati & amori, ut facere possint suum officium. Quòd si Deus det gratiam, ut intermisso discursu & imaginatione, sentiat anima se in suavi pace & quiete, plenam admiratione rerum, quas viva & illuminata fide cernit in Deo; vel sensu doloris ob ea, quæ videt eum pati, aut quibus eum offendit, vel desiderio fruendi eo, quem diligit super omnia, vel ardore voluntatis, quâ Dominum stringat, eique adhæreat, vel alio motu, quo elevetur ad Dominum, & uniatur ipsi; maneat in hac pace, nullamque aliam cogitationem quantumvis piam admittat: non quia hæc noceat animo, sed quia per hanc pacem jam habet fructum cogitationum piarum. Esset autem species tentationis, seminare quando esset metendum: fuscipere pias cogitationes, quando earum est fructus colligendus. Quia in hac vita mens humana simul non potest attendere pluribus. Cùm ergo fructus piarum cogitationum adest, illo se pascat. Sicut ovicula saturata ruminat ac degustat, quæ comedit, non alias herbas, quantumvis bonas edendo: quia stomachus ejus non ferret. Erit olim tempus beatum, quo facultates animæ liberatas à corpore, simul inundabit mare amoris, & cogitationis divinæ, sine omni impedimento.

II.

Finità oratione, si bene successit, surgat cum suspirio, pace, & quiete, ut qui Deum portat secum, & quanta poterit collectione animi, accedat ad sua negotia, mente associatus ei, qui cum ipso est: curétque retinere illum fervorem, lucem, & pacem, quam accepit, Deo offerendo illa, per quæ necessariò distrahi debet. Si verò fuerit aridus & fatigatus, non fiat tristis, sed antequam digrediatur à loco orationis, benedicat Deum, qui justus est in omnibus judiciis suis: agnoscat suam indignitatem: offerat ei suum conatum & laborem, quem non suæ consolationis, sed Dei honorandi causâ suscepit; cujus sanctissimæ dispositioni se resignet in omnibus, modò ne tradatur in manus inimicorum animæ suæ. Postea consideret bene, per quid fuerit distractus, an aliquâ suâ culpâ, & negligentia inter orandum, vel ante: & mox tandem per dolorem & aliquam satisfactionem expiet; quo fiet,

III.

)()()()

fiet, ut sic humiliatus non minorem referat fructum, quàm si magna cum consolatione orasset. Nam Deus, cui magis curæ est nosster profectus, quàm nobis, optimè novit, quid nobis maxime proficit. Quare ad orationem debemus cum plena resignatione accedere, ad serviendum ipsi, prout ei placuerit: æquè gratias agendo pro tractatione quacunque, sive humiliare nos velit, sive solari.

- IV. Porro ut mentem collectam, & ad orandum paratiorem habeamus, multum juvat dare Deo manè primitias cogitationum; animum, simul evigilamus, elevando ad illum, ac certa tempora designare, quibus idem faciamus interdium; & vespere similiter ad ejus pedes indormire. Nam qui sinit animum suum vagari per omnia, raro poterit eum in oratione habere collectum. Quare diligenter etiam quotidie super his Examen instituendum est.

De Quotidiano Examine,

C A P I T U L U M IV.

- I. **Q**ui cupit proficere, debet habere certa quædam proposita, multum profutura animæ suæ, tam communia, quàm propria quædam pro certis temporibus, & actionibus: circa quæ se examinet: communia possunt esse sequentia.
1. Cavere, ne ulla in re, cogitatione vel desiderio, voluntariè se detineat, quâ displicere possit oculis Dei.
 2. Meminisse crebrò Dei præsentis, ut eum reverenter adoret, ac laudet.
 3. Nullum defectum internum aut externum prætermittere, quin statim de illo doleat, ac veniam petat.
 4. Nihil ulla in re decernere vel proponere, quod non priùs DEO commendarit, ut se ipsius voluntati conformet.
 5. Sensus & maxime linguam refrenare, ne ullam in rem sine ratione excurrant.
 6. Benefacere aliis quantum potuerit, ut semper potiùs deest facultas, quàm voluntas.

7. Non